

uden i nogen Maade at gøre Brud paa Principperne. I Loven af 25de Marts 1872 er der jo ikke en Gang forlangt anden Garanti for den Lægmand, som taler i Kirken, end denne, at han taler paa vedkommende Præsts Ansvar. Det er altsaa Præsten, der mener, at han er tilstrækkelig dygtig til at føre Ordet, som kan give ham Lov dertil. Det er den samme Garanti, man forlanger ved det Vidnesbyrd, han skal have fra en anden Præst, eller det Bekendtskab, vedkommende Præst selv skal have til ham. Jeg tror, at den højtærede Kultusminister og jeg ere i ganske væsentlig Overensstemmelse om selve Lovforslagets Indhold, og jeg tvivler ikke om, at den højtærede Kultusminister ogsaa vil kunne gaa med paa de Punkter, hvor han indtil nu har nogen Tvivl.

N. Nielsen: I al Almindelighed kan man vistnok være tilfreds med denne Forhandling; i alt Fald faar jeg Indtrykket af, at man har enhver rimelig Udsigt til, ved de foreliggende Lovforslag og deres videre Behandling, at naa til en Lov, der i alt Fald giver lidt mere Rummelighed, end man hidtil har været vant til i Folkekirken. Naar jeg har bedt om Ordet, er det for at pege i en enkelt bestemt Retning. Jeg har forstaaet det saaledes, at man fra Ministerbordet var særlig ængstelig over for Sognepræsternes Ret og ikke tør træde denne for nær. Det blev i den første Udtalelse af den højtærede Kultusminister udtrykkelig sagt, at Sognepræstens Samtykke til Kirkens Brug bør i alle Tilfælde kræves. Jeg kan ikke dele denne Opfattelse. Det forekommer mig, at den Tilstand, som nu er, og som man jo synes at ville fastholde som noget, der hører med til det retlig principale Gode, gaar i den Retning, at Menigheden er til for Præstens Skyld og ikke omvendt. Jeg mener imidlertid, at Præsten er til for Menighedens Skyld, og derfor burde Menigheden ogsaa have en større Indflydelse. Nu skal jeg indrømme, som jeg ogsaa før sagde, at man selvfølgelig i og for sig kan være glad, naar man naar et lille Skridt fremad, selv om det kun er lille, men paa den anden Side er det ganske naturligt, at de, der have søgt Trang til mere kirkelig Frihed, kunne ønske at gaa noget videre. Jeg er selv kommen til at leve under saadanne Vilkaar, hvor en saadan Trang har været sølt af levende vakte kristne, og man ønsker der naturligvis at komme saa langt frem, at man nogenlunde kan tænke sig, at den tilstedeværende Trang i de forskellige Egne ogsaa kan imødekømmes. Det synes jeg ikke let kan ske efter det Lovforslag, der er forelagt af de ærede Med-

lemmer for Odense Amts 3dje og 5te Valgkreds (Bernsen og N. Nielsen) og jeg vil derfor henstille til det eventuelle Udvalg og til dem, der faa med Sagen at bestille, om man ikke, hvis man ikke kan gaa saa vidt, som det Lovforslag, der er forelagt af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (S. C. Christensen), gaar, nemlig til at sige, at naar en eller flere af Beboerne i Sognet, der ere Medlemmer af Folkekirken, begære det, skal Kirken aabnes, saa dog kan komme til en anden Grænse. Jeg synes i hvert Fald, der er en Grænse, som ligger temmelig nær.

Min ærede Nabo til højre (N. Jensen) nævnde Valgmenigheden, de 20 Familier, som have Lov til at danne en Valgmenighed og bygge en Kirke, men fremhævede tillige de mange Omkostninger og den megen Besvær, der var forbunden med at danne en saadan Menighed, og den ærede Minister bemærkede meget rigtig, at det godt kunde tænkes, at der i Fremtiden kunde komme til at foreligge en Situation, hvor en saadan Kirke i Grunden var oversflødig. Det er i det hele taget sikkert, at hvis der var mere Udgang til at bruge de nuværende Kirker, vilde man ofte kunne undgaa at bygge disse Valgmenighedskirker. Jeg har da tænkt mig, at man mulig under den videre Forhandling kunde forene de to noget modstridende Synspunkter ved, at man satte et bestemt Tal. Jeg nævner 20, fordi dette Tal har en vis Hjemmel i tidligere Love som det, der giver Ret til at danne en Valgmenighed. Jeg tænker nærmest paa det af de to ærede Medlemmer for Odense Amt forelagte Forslags § 2, om der ikke der kunde indføres en Slutningsbemærkning, gaaende ud paa, at naar 20 Menighedsmedlemmer inden for det paa-gældende Sogn forlange det, skal Kirken aabnes. Saa er Præsten pligtig til at give sit Samtykke, saa kan han ikke holde den lukket. Det var kun den Bemærkning, jeg vilde gøre for at gøre opmærksom paa, at en saadan Tanke vist burde frem, og jeg mener da, at det kunde indføres i det Lovforslag, som de to ærede Medlemmer for Odense Amts 5te og 3dje Valgkreds have indbragt, og som synes at have mest Udsigt til at gaa igennem.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.